

Kateřina Lužná

ŽENSKÁ

MONOLOGIKA

ŽENSKÁ MONOLOGIKA

Kateřina Lužná

ŽENSKÁ MONOLOGIKA

Text © Kateřina Lužná, 2013

Návrh obálky © Kateřina Lužná, 2013

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

1. vydání © Lukáš Vik, 2013

(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-24-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-25-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-26-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:

<http://www.lukasvik.cz>

Bytosti nadpřirozené

ANDĚL STRÁŽNÝ

No nekoukej se na mě tak, můžeš si za všechno sám. My jsme včera odvedli perfektní práci. Je mi tě líto, to víš, že je. Já? Co si myslíš, že já teď zmůžu? Jsem jen anděl. Ano, On může všechno. Ale ne vždycky všechno chce. Nemyslím, že by chtěl, abys skončil tady a takhle, měl ses nejspíš jen sám rozhodnout. Vybrat si, kdy a jak se vydáš na cestu. A ty ses vydal opilý a za volant. Cos čekal?

Jistěže vím, jak to bolí. A ještě dlouho bolet bude. Jak ti já mám pomoci? Pleteš si moje kompetence. Jsem anděl strážný, mám tě ochraňovat. Cože? Ale já tě přece chráním na každém kroku. Říkám ti, co je bezpečné a co ne, co bys dělat měl a co neměl... Pořád dokolečka. Nebo tys nevěděl, že sedat za volant s osmi pivy v krvi není v pořádku? Tak vidíš.

Tady mě už tolik nepotřebuješ, mám tu plno zástupců. Jako v každé nemocnici. Klid, klid, brzo někdo přijde a dostaneš něco proti bolesti. Selhání? Moje? Pleteš se. Ani nevíš, jak moc se pleteš. Byla to naopak výborná práce, opravdu výborná. Ale nejen moje, byla nás tam včera spousta a málem jsme si strhli křídla. Co se divíš? Myslíš si snad, že jsi na světě sám? Asi těžko. Víš, kolik lidí bylo potřeba před tebou chránit? Vždycky, když někdo jako ty vyrazí do ulic, mají andělé pohotovost.

Ne, opravdu nevím, jestli se někdy na ty nohy ještě postavíš. Jak říkám, nejsem On. Budeš se muset zeptat některého ze zástupců. Co to pořád máš se špatnou prací? Tys to pořád nepochopil? Měl jsi štěstí, ohromné štěstí. Jsi dnes jediný, kdo vyčítá svému andělu strážnému. Jen ty, který jsi řídil. Trvám na tom, že my jsme včera odvedli vynikající práci. Protože mohli vyčítat jiní. Ne andělé. Lidé. Pozůstali lidé.

ČARODĚJNICE

Pro pět ran do kozí brady, Mňouku, jak já jsem ráda, že si konečně můžu nasadit svoje vlastní tělo. To byl zase den. I když, proměnit se v Karkulčinu babičku ještě jde, celou si dobu akorát hová v posteli. Ale když musím zaskakovat za Karkulku, to pak necítím nohy! Nejdřív lítat po lese jak pometlo a nakonec se ještě kdovíjak dlouho mačkat ve vlčím břiše. Tam ti je vždycky smrada... A dneska to navíc myslivci trvalo celou věčnost. Vzal si nějakou tupou kudlu nebo co, a ještě mě škrábnul za uchem, Mňouku, no podívej se.

Každý si myslí, jaká není výhra dělat čarodějnici. Prý že si můžu vyčarovat, co chci, můžu se proměnit, v koho chci, dělat si, co chci... Starou bačkoru co chci! U zmijího kousnutí, už si ani nepamatuju, kdy jsem si mohla jen tak čarovat sama pro sebe! Jednou se umíš proměňovat, Šedimůro, tak přece můžeš zaskakovat za každého, kdo si vzpomene, no ne? Pořád něco. Jednou v dole zavalí trpaslíka. Šedimůro, mohl by ses na chvilku smrsknout, než ho vyhrabou? Nebo vlk si zlomí nohu. Šedimůro, mohla bys prosím lítat celý den po lese a nakonec sežrat na posezení dva lidi najednou?

Copak lesní tvorové, ti aspoň běhají na vzduchu. Ale takové královské rodiny jsou hrozná otrava. Princezna má rýmičku. Šedimůro, byla bys tak hodná a mohla za ni chvilku, tak tři čtyři týdny, sedět ve věži a počítat pavučiny? Nebo zlatá rybka, když jí olysaly šupinky, tu už nikdy. Pokaždé, když mě nějaký človíček vytáhl, jsem málem lekla, než si rozmyslel, co vlastně

chce! To je práce, to je práce... Už si ani nepamatuju, kdy jsem naposled mohla celý den strašit sama za sebe. Já, stará poctivá čarodějnice.

ĎÁBEL

Tak jsem tady, myslivečku.

Na co koukáš? Sám sis mě přivolal. Volal jsi ďábla, jsem tu. Co si přeješ?

Ďábel že nemůže být ženská? To by ses divil, chlapče. My jsme Luciferův nápad. Stvořil si pár pekelníků ženského pohlaví, zatím prý na zkoušku. Co se mě týká, myslím, že to vymyslel báječně, Lucifer se vyzná. A k tobě se to zrovna hodí. Proč? No, poslat obvyklého ďábla v myslivecké kamizolce k myslivci v myslivecké kamizolce nějak nemá ten správný efekt.

Krásná? Já vím, děkuju ti. To byl taky Luciferův nápad. Zvláštní, proč zvláštní? Naopak. Pamatuj si, myslivečku, že krásné ženské nadělají vždycky nejvíc škody. Ale. A jak by sis mě představoval. Šerednou, strašnou jak půlnoční bouře, peklo aby se mi dívalo z jednoho oka a očistec z druhého? To ti navykládali v kostele, vid? Tfuajtajbl. Mysli, myslivečku. Kdyby hřích nebyl krásný, proč byste to dělali? Ošklivé nejsou hříchy, ale až ty následky.

Tak co by sis přál. Peníze, velkou spoustu peněz, chtěl by ses ženit. Chápu. Rychtářova dcera je krásná až bůh brání. Tfuajtajbl, že mi to vždycky ujede... Tahle svatba bude maličkost, když hlavní už máš. Její lásku přece, myslivečku. Ne, tyhle věci my nedodáváme, od toho jsou tu ti nahoře. Tfuaj.

Nějak ti hrají očka, myslivečku. Myslíš si, že to nevidím, ale já vidím všechno. Nevíš, že i ďábel může hledět do duše?

A v tvé dušičce se líhnou spády, jeden hříšnější než druhý. Ale ale, proč by ses styděl, já už viděla věci... Divil by ses, co si lidi navymýšlejí. Takže peníze. A jaká další přání mám zapsat do smlouvy? Nic? Už nic nechceš? Ale ale... Nelži, myslivečku, lhaní je veliký hřích. To, co jsem viděla před chvílí, to nic? Nemusíš nic říkat, stačí přikývnout. Tak vidíš. Připsáno.

Cena? Obvyklá, myslivečku, upíšeš nám svou duši. Splníme ti všechna přání a až se tvé dny naplní, budeš náš. Navěky. Skoro všechna, krom tedy té lásky, ale tu už jsi získal. Už ti zase hrají očka, myslivečku. Tak platí? Dobrá. Ano, vlastní kreví. Ale neboj se.

Já ti to pak pofoukám.

KOUZELNÁ BABIČKA

Pokračuj, chlapče, pokračuj, jdi pěkně dál, rovnou z nosem. Asi po padesáti krocích přijdeš na rozcestí, vlevo dojdeš k čertovskému mlýnu, vpravo k zakletému zámku, kde drak hlídá princeznu, můžeš si vybrat. Co? Ano, babička jsem, ale kouzla už jsem díkybohu všechna dávno zapomněla, jdi si pěkně dál svou cestou.

Buchtů? To teda nechci, děkuju pěkně. Jenom se koukni, všechny zuby mám nadranc z těch vašich buchet. Toho cukru, co do nich dávají... A jak dlouho už je vláčíš v tom svém uzlíku, přiznej se, čtrnáct dní aspoň, nemám pravdu? Tak co se divíš, tuhle laskominu by nerozkousal ani pes baskervillský, natož já.

Přání? S těmi už jsem dávno skončila, a ještě že tak, aspoň se začnete snažit sami. Moc dobře je znám, ty vaše požadavky! Jeden větší nesmysl než druhý. Chtěli byste pokud možno úplně všechno a pokud možno úplně zadarmo. A přitom opravdu potřebujete všichni jenom jedině: fungující mozek v hlavě. A zajímavé je, že o ten mě ještě nikdo nepožádal, každý má svého rozumu víc než dost. Tak si s ním poraďte sami, jak umíte.

Co tady teda dělám? Pár pohlavků bys nechtěl? Odpočívám, s tvým dovolením! Já jsem už stará osoba, jestli sis nevšiml.

Mám od toho věčného vysedávání v lese, déšť neděšť, horko nehorko, klouby v trapu, o záduše ani nemluvím! A kvůli čemu to všechno? Aby si nějací usmrkanci ušetřili práci? Za buchtu, za kterou by zasloužili leda tak pár pohlavků? Ani mě nenapadne, abys věděl. Na takovou službu, mladíku, se můžu leda tak vyprdnout.

PRINCEZNA V ZAJETÍ

Krabafuci, neprskej mi tady, před chvílí jsem zametala. Zase kýchněš a chytanou peřiny. Radši rozfoukej oheň pod polívkou, ale opatrně, ať zase nelítají saze po celé jeskyni. Hodný drak. Chceš plcha? Schválně, jestlipak ho chytíš za letu? Hop! Ne, teď tě nemůžu drbat na hřbetě, musím dopsat ten list. Já tě vidím! Necháš ty prašivky! Ty máš až po obědě. A neplivej do ohniště, polívka se rychleji vařit nebude, leda překypí. Že tě plácnu! Ale to víš, že ne. Jsi můj zubatý miláček, můj zachránce. U tebe je mi krásně! Co mi tu chybí? Strojít do hedvábí se nepotřebuju, leda bys ho podpálil, vid', ty prskavko, postel jsi mi přinesl i s peřinami, kolem lesy, skály, potůčky... A hlavně svatý klid.

Král nekrál, princezna neprincezna, ať si tatínek nemyslí. Když je něčeho moc, tak je toho příliš. Nejdřív mě zavře do zámku jak cvrčka do krabičky, pak mi pověsí na paty tu protivnou dvorní škatuli Eulálii, co pořád drncela jak hrací strojek: S dovolením, nezapomeňte si rukavičky, Jasnosti! S dovolením, máte skvrnu na střevíčku, Jasnosti! S dovolením, není vhodné se smáti tak hlasitě, Jasnosti! No ale když mi začali vodit ženichy, Krabafuci, to byla poslední kapka. Co, zase někdo? Počkej, já se podívám. No ano, a hned dva najednou. To je zase panoptikum! Ten s červeným praporem je princ Lukrecián, Krabafuci. Není zlý, ale ze všech trumberů trumberovatých ten nejtrumberovatější. Jediné, čemu rozumí, je jídlo. Kdyby nebyl princ, byl by výborný kuchař, takhle